Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

99

Bricul furat

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 99.

BRICUL FURAT.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O VÂNĂTOARE DE BIVOLI.

SUBMARINUL stătea ascuns într-un golf al peninsulei Malakka, aproape de ieşirea din Oceanul Indian. Un zgomot uşor, un fel de bătaie neregulată la maşini hotărâse pe prevăzătorul inginer Hagen să oprească din mers vasul ca să cerceteze cu băgare de seamă motorul, pentru a preîntâmpina vreo pagubă sau cine ştie ce primejdie în drum.

Camarazii aveau deci câteva zile de odihnă, ceea ce nu le strica de fel după aventurile prin care trecuseră de curând. Numai George era cam nemulţumit. Pentru el odihna însemna plictiseală şi cum n-avea altceva mai bun ca să-şi mai omoare timpul, se îndeletnicea acum cu vânătoarea, îşi croise cu anevoie prin desişul încâlcit care se întindea până aproape de ţărm o potecă ce ducea la cel puţin o sută de metri în pădurea seculară.

Aci copacii nu erau atât de deşi şi chiar din ziua întâi George dădu de urme care dovedească se afla aici chiar şi animale mari, de pilda bivoli sălbateci sau rinoceri.

Cu astfel de vânat n-avusese încă prilej să se războiască, nu credea însă că va fi greu să doboare vreunul din ei.

Inginerul spuse că reparaţia la maşini va dura cel mult doua trei zile, dar golful era atât de bine ascuns şi linia de navigaţie între Calcutta, Ceylon, Singapore şi insulele Sonda, la o depărtare destul de mare, aşa că n-aveau ce să se teamă de-a fi zăriţi de vreunul din vapoarele care circula pe acolo. În afară de asta, căpitanul pusese santinele care să dea de veste îndată ce s-ar ivi vreo primejdie.

În dimineaţa aceea George vroia neapărat să vâneze ceva, adică un taur sălbatec deoarece nu numai că s-ar alegeau coarnele lui grozave ca trofeu, dar ar avea şi o carne gustoasă şi proaspătă pentru mâncare, ceea ce ar schimba niţel hrana obişnuită de până acum.

Petre îl însoţea – ca întotdeauna de altfel. Uriaşul bănuia că vânătoarea unui astfel de animal poate fi primejdioasă. Le povestise doar doctorul ce fioroşi sunt bivolii sălbateci.

Înarmaţi cu puştile lor Mauser de mic calibru, cei doi camarazi îşi croiră cu anevoie drum prin desiş şi ajunseră în pădurea seculară. Păşeau în tăcere şi cu băgare de seamă pe sub copacii uriaşi până ce dădură de urmele unui bivol. Se luară după ele, George cu puşca atârnată de braţul stâng. Dacă îi va ieşi în cale unul din aceste animale uriaşe, era pregătit pentru atac. Mergeau

de vreun ceas prin căldura umedă a codrului; ştiau că bivolii trebuie să se fi retras la umbră până ce va trece zăpuşeala. Nu se îndoiau o clipă că dacă vor da de cireadă, taurul conducător îl va ataca îndată, de ciudă că le turbură odihna. Se cerea să fie prevăzători.

Petre îl urma pe tânărul său stăpân la doi paşi, gata să-l apere cu trupul său uriaş dacă ar fi atacat de bivoli. Îndemână nu îi era de fel când se gândea la ce povestise doctorul despre aceste dihănii grozave.

Îl îngrijora mai ales faptul că poteca pe care păşeau era foarte îngustă. Dacă s-ar ivi într-adevăr unul din bivoli le-ar fi cu neputinţă să fugă. N-ar putea nici să se întoarcă, nici să se ascundă în desişul încâlcit, căci lianele şi mărăcinii se împletiseră cu crengile copacilor.

Spre mulţumirea lui însă poteca se sfârşi într-un luminiş întins, în mijlocul căruia se afla o pădurice rotundă de copăcei tineri şi rari.

George se opri la marginea desişului şi ridică mâna în semn de prevenire.

Păduricea părea cel mai potrivit loc pentru odihna la răcoare a unei cirede mai mici de bivoli. Nu adia nici o boare de vânt şi nădăjduia că astfel nu va fi simţit de taur.

Petre se apropiase de el şi privea încordat spre pădurice. Depărtarea până acolo era de vreo treizeci de metri, ceea ce pentru un taur înfuriat era un fleac; o putea străbate în câteva secunde.

Deodată se auzi un zgomot uşor dinspre pădurice. Cei doi vânători se uitară unul la altul; ştiau că zgomotul acela nu era altceva decât monotona rumegare a unor fălci enorme.

Aşadar bivolii se aflau în pădurice. Dar cum să ajungă pana acolo? S-aştepte până se va întuneca şi să se întoarcă atunci ca să împuşte taurul când va ieşi de acolo?

Ca să se apropie acum de pădurice şi să ademenească taurul ar fi prea primejdios. S-ar repezi înfuriat spre ei şi n-ar mai avea timp să-l ochească, aşa că împuşcătura ar da greş.

Chiar dacă unul din vânători ar rămâne la marginea pădurii pe când celălalt ar atrage taurul spre el, nici Petre, care era un ţintaş fără pereche, nu l-ar putea ucide dintr-un singur glonţ. Desigur că taurul va mai avea destulă putere să se repeadă la celălalt şi să-l ia în coarne.

Tânărul se uita în luminiş şi zări câteva nuci de cocos căzute pe jos. Dacă ar arunca una din ele spre pădurice, oare ar ieşi taurul să vadă care e pricina zgomotului sau ar ieşi pe partea cealaltă şi

s-ar pierde în desişul de dincolo?

Probabil că aşa se va întâmpla. O urmărire ar fi apoi cu neputinţă căci bivolii s-ar pierde. Pe George îl prinseră frigurile vânătorii. Avea sălbătăciunile colea la îndemână şi să trebuiască să renunţe la ele? Cea mai mică nechibzuinţă ar putea strica totul.

Pe când se frământa astfel cu mintea, Petre îl împinse cu cotul şi-l arătă cu capul spre pădurice. Zări un turmac care nici nu lua în seamă pe cei doi vânători care stăteau nemişcaţi. Turmacul era destul de mărişor, aproape bivol în putere. Acesta păşi agale spre luminiş şi George abia se stăpânea să nu-i descarce un glonţ în cap. Ştia că e mult mai bună şi fragedă carnea lui decât a unui bivol bătrân, pe de altă parte însă se temea ca împuşcătura să nu mărească primejdia căci bivoliţa, înfuriată de uciderea copilului ei, va căuta să se răzbune pe ucigaş.

Altfel ar sta lucrurile dacă s-ar ivi şi ea acum. Ar împuşca-o şi pe ea şi ar scăpa de bucluc. Se părea însă că bivoliţa habar n-avea că turmacul plecase singur la plimbare.

Cei doi camarazi priveau cu mult interes la turmacul care se apropia din ce în ce de desiş. Când fu la vreo doi metri de ei animalul ridică deodată capul şi privi speriat în juru-i. Adulmecase primejdia. Mugi încetişor şi vru s-o ia la fugă îndărăt, dar era prea târziu. Din desiş ţâşni ca o săgeată un tigru uriaş, turmacul scoase un răget tânguitor care fu însă acoperit de un pufăit puternic şi în clipa următoare fiara se repezi în ceafa turmacului.

Se auzi pârâit de oase, urmă o luptă scurtă, pe urmă… tăcere. Tigrul părea să fie grozav de flămând, căci sfâşia lacom burta turmacului şi vârî capul în ea.

Neprevederea aceasta fu pierzania lui. Ca o umbră uriaşă se ivi din pădurice trupul unei bivoliţe şi se năpusti spre tigru. Abia când fu la doi metri de el, acesta auzi tropăitul înăbuşit al copitelor. Sări în sus ca un arc, cu capul plin de sânge, dar până să aibă el timp să se dea în lături, bivoliţa turbată de furie fu lângă fiară. Tigrul repezi laba lui enormă în capul bivoliţei dar degeaba. Ca fulgerul îl apucă ea în coarne si-l ridică la vreo trei metri în sus. De data asta tigrul reuşi să-şi înfigă gheara în ceafa bivoliţei. Cei doi camarazi care urmăreau uluiţi scena care se desfăşura sub ochii lor, văzură cum sângele ţâşnea cu furie din trupul victimei. Laba cu ghearele ascuţite a tigrului sfâşiase vinele de pe ceafă ale bivoliţei care fusese astfel lovită de moarte. Se clătina pe picioare şi viaţa se scurgea cu fiecare picătură din trupul ei uriaş. Totuşi, cu ultima putere care îi mai rămăsese se năpusti iar asupra tigrului care sărise cu un duduit din spinarea ei numai la câţiva paşi, îl luă în coarne.

Tigrul era şi el rănit de moarte. Cornul ascuţit al bivoliţei se înfipsese de două ori în piept şi i-l străpunsese. Acum bivoliţa se poticni şi căzu în genunchi. Încercă de câteva ori să se ridice, apoi se prăbuşi la pământ.

La doi metri de ea zăcea tigrul. Se zvârcoli şi el niţel, pe urmă rămase nemişcat.

— Sfinte Dumnezeule! zise George înfiorându-se, asta a fost într-adevăr o dramă din viaţa animalelor junglei! Ei, acu avem carne destulă fără să mai fie nevoie să ne ostenim. Aoleu! Încă un tigrul! Să ştii că e nevasta... Pesemne erau pereche.

Din desiş se ivi iarăşi un trup vărgat. Câteva clipe privi tabloul sângeros dinaintea lui, apoi se apropie cu un răget scurt de tovarăşu-i mort.

Nu era tigroaica, după cum bănuise George, ci tigrul, căci era cu mult mal mare decât celălalt. Îşi mirosi tovarăşul, pe urmă scoase un răget tânguitor şi furios în acelaşi timp. Ridicase capul enorm şi ochii lui căutau în luminiş pe ucigaşul soţiei sale.

Zări pe cei doi camarazi şi se pregăti să sară asupra lor. În aceeaşi clipă George ridică puşca dar n-apucă să tragă căci surveni un eveniment la care nu se aştepta. Din pădurice se auziră crengile pârâind şi taurul se ivi în luminiş.

Cei doi camarazi nici nu mai cutezau să răsufle, atât de grozav li se păru taurul acela uriaş cu coarnele lui puternice.

Tigrul rămase câteva clipe buimăcit. Vrusese să se repeadă la cei doi vrăjmaşi omeneşti şi acum se pomenea în faţa unui duşman deopotrivă cu el, ba chiar care îl întrecea. Această şovăială îi fu şi lui pierzania căci când vru să sară asupra taurului, cornul acestuia i se şi înfipse în trup.

Răgind zbură prin aer, dar se părea că nu fusese rănit prea grav căci cum atinse iar pământul se feri cu dibăcie de taur şi-i sări în clipa următoare în spinare. Taurul mugi înfuriat şi îngrozit. Clătină cu furie capul, dar potrivnicul său ştia că e pierdut dacă îşi pierde echilibrul. Ghearele sale se înfipseră adânc în pielea groasă a taurului şi lăsară urme sângerânde în vreme ce botul uriaş căuta să sfărâme grumazul puternicului său duşman.

Dar taurul se zbătea mereu şi tigrul aluneca tot mai mult din spinarea lui. Nu-i vorbă, colţii sfâşiau fâşii lungi de carne fără să-l rănească însă de moarte. Acum taurul se învârtea turbat în loc şi tigrul nu-şi mai putu păstra echilibrul. Fu aruncat cu putere până departe, tocmai în direcţia unde se aflau Petre şi George, noroc că amândoi potrivnicii erau prea îndârjiţi unul împotriva celuilalt ca să se sinchisească de trupurile acelea cere stăteau ca înlemnite.

Tigrul se dăduse odată peste cap în cădere.

A cum se ridicase iar, vrând să se repeadă la taur şi să sară peste coarnele lui. Dar taurul era bătrân şi nu era la întâia luptă, după cum dovedeau crestăturile din pielea-i neagră; se năpusti el întâi şi luă tigrul în coarne. În clipa următoare trupul vărgat zbură la cinci metri în aer şi din răgetul pe care-l scosese – mai mult un horcăit decât răget – se cunoştea că fusese rănit de moarte. Căzu lângă trupul tovarăşei sale. Rămase ameţit, ceea ce dădu răgaz taurului să-l apuce iar în coarne şi să-l arunce şi mai sus ca adineauri.

Acesta fu sfârşitul căci George văzu că trupul tigrului era sfârtecat peste tot. Tânărul răsuflă uşurat şi se uită la Petre, care dădu din cap în semn că a înţeles.

Văzu însă pe chipul uriaşului o expresie de spaimă. Întoarse repede capul spre luminiş. Se îngrozi. Taurul înfuriat îşi va fi dat seama că isprăvise cu duşmanul său şi zări acum alţi doi pe care trebuia neapărat să-i ia în coarne. Poate chiar că mai avusese în viaţa lui de-a face cu astfel de făpturi cu două picioare. Puştile celor doi camarazi detunară în acelaşi timp dar nu putură ochi bine şi taurul venea turbat cu capul în pământ.

Totuşi îl nimeriseră, deşi nu de moarte şi animalului părea să nu-i pese de gloanţele care îi zgâriaseră numai pielea fără să-i pătrundă în ţeasta groasă. Şi iarăşi detunară puştile tot fără nici un rezultat Cei doi camarazi abia avură timp să sară în lături – unul într-o parte, celălalt în alta – şi fiara turbată trecu ca o săgeată printre ei şi dădu buzna în desiş. Pentru puterea ei uriaşă, tufe, liane şi mărăcini nu erau o piedecă. Alerga ca şi când ar fi fost pe câmp dar aceste câteva clipe de răgaz pe care le pierdu, fură de ajuns camarazilor. Când taurul se opri, puştile detunară din nou şi de data asta gloanţele îşi nimeriseră ţinta.

Taurul căzu în genunchi, se ridică însă, se răsuci în loc şi ieşi iar din desişul în care îşi făcuse spărtura. Se clătină pe picioare, era totuşi destul de primejdios în furia lui turbată. George şi Petre ştiau însă că ei vor ieşi biruitori. Rămaseră liniştiţi unde se aflau dar când taurul ridică iar capul ca să-i ia în coarne săriră repede în lături.

În furia lui nebună, animalul trecu de ei vreo câţiva metri, apoi se opri şi zvârli cu copitele în juru-i. Cu toate rănile mortale pe care le căpătase, puterea lui de viaţă mai dăinuia încă. Şi iarăşi se auziră două detunături.

Animalul uriaş se opri, întoarse încet capul, se uită cu o furie neputincioasă la duşmanii săi, pe urmă picioarele începură să-i tremure, se lăsă în genunchi, scoase un horcăit şi căzu pe o parte. Încă o cutremurare, apoi uriaşul codrului secular rămase

nemişcat.

Petre răsufla odată din adâncul rărunchilor apoi îşi şterse fruntea îmbrobonată de sudoare şi mormăi:

— Domnule George, mai cumplit vrăjmaş n-am avut noi până acum. Al dracului, nu puteam defel să-i venim de hac! Dar lupta între bivoli şi tigru îţi plăcu? Aşa ceva n-am văzut în viaţa mea…

— Şi nici nu cred că o să mai vedem vreodată, răspunse grav George. Îmi pare numai rău că n-a fost şi doctorul ca noi, l-ar fi interesat grozav. Acum haidem să aducem câţiva camarazi ce să ia trupurile de aici. O s-avem o masă să-ţi lingi degetele, nu altceva…

II.
GEORGE SE RĂTĂCEŞTE.

DOCTORUL BERTRAM fu foarte nenorocit când tânărul îi povesti întâmplarea. Tocmai pentru el, un naturalist înfocat, lupta dintre fiarele junglei ar îi fost o privelişte cu adevărat interesantă.

Căpitanului îi păru deasemenea rău că nu luase şi el parte la vânătoare. Însoţi însă pe cei douăzeci de marinari care se duceau să jupoaie bivoliţa, turmacul şi cei doi tigri ucişi. Treaba ţinu peste un ceas, pe urmă, se întoarseră încărcaţi la submarin. De la taur nu luară decât pielea capului cu coarnele, carnea fiind prea tare de mâncat, George era vesel; se alesese de la vânătoarea asta cu trofee pe care nici un vânător bătrân nu s-ar fi putut lăuda că le-a câştigat într-un timp atât de scurt. Nu-l răbda locul şi deşi după prânz căldura era înăbuşitoare, se grăbi să se ducă să prindă un peşte pentru cină.

Petre era de serviciu, aşa că nu-l putea însoţi. Tânărul se urcă într-o barcă mică de aluminiu şi porni să iasă din golf. Fireşte că nu îi era îngăduit să se îndepărteze prea mult deoarece se putea ivi pe neaşteptate vreun vapor străin şi ar trebui să se întoarcă repede la submarin ca să dea de veste camarazilor. În cazul acesta „Dox”-ul va fi nevoit să se afunde îndată. Noroc că apa era destul de adâncă în golf – după cum se încredinţase căpitanul îndată ce acostase. Şi-apoi George socotea că aproape de coastă se aţin peştii cei mai mari.

Luase ca momeală câteva bucăţi din carnea bivolilor. Nu se slujea de undiţă, ci atârnase cârligul cu momeala de o funie pe care o legase de barcă. Cum tăiase carnea în fâşii lungi, aproape în formă de peşte, asemănarea ar fi atras mai repede peştii.

Barca plutea în voie la vreo cincizeci de metri de coastă. În vremea asta tânărul privea cu luare-aminte în toate părţile, ca să

vadă dacă nu se iveşte vreun vas străin. Deşi adia vântul soarele ardea cu putere, George avea de furca să-şi şteargă mereu sudoarea de pe frunte şi lăsa din când în când lopeţile din mână. Căldura asta parcă era ceva nefiresc, cu toate că prin părţile acelea era întotdeauna foarte cald. Acum însă domnea o zăpuşeală apăsătoare şi George se uita îngrijorat la cer, să vadă daca nu se apropie vreo furtună. Nu văzu însă nimic care să-i dea de bănuit şi apa sclipea în bătaia soarelui.

Cârmise spre direcţie oraşului Singapore când deodată, barca se smuci înapoi cu atâta putere încât tovarăşul se pomeni întins pe spate în fundul ei şi până a apuca ei să se ridice, uşorul vas porni ca o săgeată în larg. Trebuie să fi fost tras de vreun peşte mare de tot care nici nu simţea greutatea lui. George se bucură că funia nu se rupsese şi se ridică de jos cu anevoie, dar văzu cu spaimă că pierduse o vâslă. Se gândi dacă n-ar fi mai bine să taie funia, căci cu o singură vâslă nu ar fi putut ţine piept potrivnicului şi i-ar fi trebuit ceasuri până să-l biruie, iar în vremea asta s-ar fi depărtat prea mult de coastă. Totuşi încercă chiar ai o singură lopată să vâslească spre ţărm. Îşi dădu însă seama că îi va fi cu neputinţă. Uriaşul locuitor ai mării care înhăţase momeala păru că nici nu simte că trage ceva după ei.

Coasta rămăsese acum în urmă căci barca era mânată cu o repeziciune uimitoare în larg spre Malakka. Oricât de râu îi părea tânărului să scape o pradă atât de bună trebuia însă să taie funia, altminteri i-ar fi trebuit cine ştie cât până s-ajungă cu o singură vâslă la submarin. Scoase repede briceagul din buzunar şi apucă funia. Vru să încerce mai întâi dacă nu îi va fi cu putinţă să tragă peştele spre sine.

Şi într-adevăr reuşi, desi cu mari străduinţe. Briceagul îl puse jos pe banca din fund şi smucea ca amândouă mâinile de funie. O aşeza apoi, pe măsură ce trăgea, de teamă ca peştele uriaş dinaintea bărcii să nu se zbată şi să-i scape iar.

Se părea însă că peştelui îi mai slăbiseră puterile, dar funia se scurta din ce în ce. Nu mai era acum decât de cel mult treizeci de metri. Deodată simţi că funia se lasă moale; înţelese că peştele se întorsese şi înota spre barcă. Trase repede de ea să nu se izbească prada de barcă şi s-o răstoarne. Dar iarăşi se încordă funia şi se desfăşura cu o repeziciune grozavă până ce smuci cu putere barca uşoară de aluminiu. Tânărul nu se mai putu împotrivi şi dădu drumul funiei care îi tăiase palmele. George văzu cu spaimă că din pricina puternicei smucituri briceagul căzuse în apă. Pumnalul dăruit de prinţesa indiană rămăsese în cabina submarinului de unde uitase să-l ia la plecare. Norocul lui ar fi

acum ca funia să se rupă de la sine, dar nădejdea lui fu zadarnică. Barca se zgudui deodată şi, cu toate străduinţele lui, funia se întinse ca o coardă gata să plesnească, apoi barca porni ca o săgeată iarăşi în larg.

George înţelese că altă scăpare nu e. Scoase revolverul din buzunar, se aplecă, potrivi ţeavă la funie şi trase. Odată cu detunătura funia se rupse şi tânărul răsuflă uşurat. Se aşeză pe bancă şi începu să vâslească spre coastă.

Abia acum simţi iar arşiţa cea grozavă. Vântul uşor – briza mării – de adineauri se potolise şi razele soarelui ardeau ca nişte suliţi de foc. Se simţea istovit şi o toropeală i se lăsă în tot trupul. Îşi aruncă ochii spre coasta şi văzu că se depărtase mult de ea. Ce n-ar fi dat să fie în cabina lui răcoroasă, în loc să vâslească pe căldura asta de iad! Socoti că nu va ajunge la submarin decât peste un ceas şi perspectiva nu-l încânta de fel. N-avu însă ce face, îşi încordă toate puterile şi vâsli mai departe. Trebuia să se întoarcă la ai săi cu orice preţ. Nu vroia ca din neprevederea lui să-şi pună camarazii în primejdia de-a fi descoperiţi de vreun vas duşman. Şi căldura aste chinuitoare! Totuşi nu se lăsă.

Deodată se opri înspăimântat, din vâslit. Văzu, colo, în zare un zid negru care creştea cu fiece clipă. Îşi dădu seamă că era un taifun, unul din acele uragane grozave care nimicesc totul în calea lor.

Începu să vâslească din ce în ce mai tare, deşi ştia că nu mai e nici o nădejde s-ajungă la submarin înainte de a se dezlănţui furtuna. Inima îi bătea cu putere, urechile îi vâjâiau şi din când în când i se punea o ceaţă pe ochi; se temea să nu leşine, ceea ce ar fi însemnat că e cu desăvârşire pierdut.

Tocmai când credea că toate străduinţele lui vor fi zadarnice simţi o adiere răcoroasă de vânt care îl mai învioră niţel, dar în clipa următoare o boare fierbinte îi luă aproape văzul. Şi iarăşi o răbufneală de vânt, dar atât de puternica, încât opri în loc barca.

George încercă din nou să vâslească, izbi de câteva ori apa cu lopata, apoi văzu cu groaza zidul acela negru înaintând cu o repeziciune neînchipuită spre el. Îndată apa se încreţi ridicând clăbuci de spumă – taifunul era aproape.... Şi până la golf mai erau cel puţin doi kilometri. Cu neputinţă s-ajungă înainte de a izbucni furtuna care va face barca să salte pe valuri ca o coajă de nucă.

George nu mai stătu pe gânduri şi întoarse uşorul vas cu prora spre miazănoapte. Numai astfel mai avea o slabă licărire de nădejde să scape cu viaţă din prăpădul care se apropia. Poate centrul taifunului era departe la răsărit spre Sumatra şi va trece

pe lângă el fără să-i atingă.

Abia întoarse barca, că se şi auzi şuieratul prevestitor al furtunii. Vasul fu săltat de dinapoi şi George se aştepta să-l prăvale în fundul mării. Dar valurile îl îndreptară iar şi-l târâră cu ele mai departe.

Tânărul privi înapoi. În urma lui talazurile se ridicau la mari înălţimi ca nişte munţi de sticlă. De acolo venea adevăratul taifun în toată grozăvia lui. George se bucura acum că barca e atât de uşoară şi putuse fi târâtă cu cele dintâi valuri, căci dacă l-ar fi ajuns talazurile acelea grozave, orice nădejde ar fi fost pierdută.

Câteva secunde simţi că i se strânge inima gândindu-se la tatăl său şi la camarazii pe care îi lăsase în urmă. Îşi vor fi închipuit cu siguranţă că a pierit în valuri. Nu se îndoia că îndată ce va trece prăpădul vor porni să-l caute, dar să-l ajungă era aproape cu neputinţă. Ar fi însemnat să găseşti acul în carul cu fân.

Nu, nu mai bine să nu se mai gândească la nimic ci să-şi încordeze toate puterile ca să se salveze. Se ridicase în picioare şi se înţepeni în călcâie. Trupul lui slujea de vintrea şi mana barca mai repede înainte pe când cu vâsla care se târa prin apă ţinea direcţia. Trebuia să se ţină cât mail departe de vijelia aceea năprasnică, orice apropiere ar fii răsturnat barca într-o clipită.

În alte împrejurări, călătoria aceasta pe apa zbuciumată de valuri i-ar fi făcut poate plăcere, acum însă ştia că se depărta tot mai mult de tatăl său şi de camarazi fără nădejdea de a-i mai vedea vreodată.

Trecuse vreo jumătate de ceas şi George de seamă că furtuna îşi schimbase direcţia şi se îndrepta ceva mai spre nord. Cunoştea după harta şi din propriile sale cunoştinţe ţinutul şi se gândea dacă nu li va fi cu putinţă să ajungă la insulele Andaman, din mijlocul Oceanului Indian. Mai era însă mult, foarte mult până acolo şi taifunul nu va dura atât şi nici el nu va putea îndura drumul acesta lung stând astfel înţepenit în picioare.

Coasta din dreapta lui se mai zărea numai ca o fâşie îngustă; în curând pieri cu totul din raza vederii sale. Zadarnic se uita să vadă dacă nu se zăreşte vreun vapor, dar se afla prea departe de linia de navigaţie a vaselor mari şi cele de coasta zoriseră să se pună la adăpost când simţiseră apropierea taifunului şi tot înainte minau valurile barca în largul întinderii nesfârşite. George devenea tot mai nepăsător faţă de primejdie, trupul îl durea căci se ţinea drept şi ţeapăn în bătaia vântului năprasnic care îl biciuia cu putere.

Nu mai gândea nici la tatăl său şi nici la camarazi, privea ţintă drept înainte, cârmind în neştire mereu barca după voia valurilor.

Nici să se întoarcă nu mai cuteza. Vie şi taifunul de împotrivit tot nu i se putea împotrivi….

Deodată îşi îndreptă mai bine trupul; energia îi reveni şi privi cu încordare înainte.

Zărise la orizont un punct negru care se apropia încet, desi vântul îl împingea cu putere. Şi acest punct devenea tot mai mare – trebuia să fie vreun vas oarecare. Poate că tot mai era cu putinţă să scape, deşi cu talazurile acestea grozave va fi foarte primejdios să se urce pe puntea vaporului.

Acesta trebuie să fi desfăşurat o viteză neînchipuită căci lui George i se părea uneori că stă pe loc. În sfârşit spre marea lui bucurie băgă de seamă că se apropie de el şi putea recunoaşte acum că e un bric. Nu mai erau decât la vreo doi kilometri de el şi ochiul ager al tânărului zări la proră un om voinic. Probabil că necunoscutul urmărea dezlănţuirea furtunii şi trebuia să zărească şi barca aceea mititică în care un singur om se lupta cu furia valurilor. Aşa şi era, căci bricul păru să-şi încetinească viteza.

Lui George îi zvâcnea inima de bucurie. Aşa dar nu era cu desăvârşire pierdut şi se va mai putea întoarce la ai săi. Fireşte că trebuia şi ştie mai întâi cărei naţionalităţi aparţine vasul.

Daca era franţuzesc, nu le va spune cine e, pe când unul englezesc n-avea nici un motiv să sechestrezi submarinul.

Când fu numai la un kilometru de el văzu fluturând fanionul englezesc. Englezii sunt mai toţi marinari pricepuţi şi vor şti cum să-l tragă pe bord. Când fu la câţiva metri de babord, din cei doi inşi care se aflau acum pe punte unul ridică braţul, învârti deasupra capului o frânghie şt o aruncă atât de dibaci, încât frânghia căzu în barcă drept la picioarele lui George. Acesta o prinse din zbor şi începu să se caţere pe ea ca o pisică. În curând fu sus. Două braţe vânjoase îl apucară şi-l traseră peste parapet.

— Uite, frate, un copilandru! râse bărbatul cel voinic pe care îl zărise întâi George. Pai nici nu e de mirare, un om în toată firea n-ar fi plecat la plimbare pe Oceanul Indian într-o coaja de nuca. Acum hai cu noi la căpitan, flăcăule, o să-ţi găsească el ceva de lucru, că la noi pe bord n-au ce căuta leneşii şi trântorii.

III.
GORDON BRAY.

— MAI ÎNTÂI ÎNGĂDUIŢI-MI, vă rog, să vă mulţumesc că m-aţi salvat, zise George şi întinse mâna. Mă cheamă George Farrow şi sunt fiul comandantului submarinului „Dox”.

Celălalt îi apucă în grabă mâna şi o strânse cu atâta putere

încât tânărul îşi stăpâni cu greu un ţipăt de durere.

— Bravo! Îmi pare bine, strigă uriaşul cu însufleţire. Eu sunt timonierul Dick Wilton, asta e Lacke, primul maşinist. Şi căpitanul nostru o să se bucure, am auzit noi multe despre comandantul „Dox”-ului şi fiul său. Haidem, domnule Farrow, poare că acum n-o să te mai punem la treabă, cum spuneam adineauri.

Cârmaciul apucă pe George de braţ şi-l duse în cabina unde era cârma. Tânărul văzu aci un bărbat înalt şi subţirel şi un malaiez scurt şi îndesat care stăteau de vorbă.

— Căpitane, striga Wilton încă din vârful scării. Îţi aduc pe George Farrow, fiul comandantului submarinului „Dox”.

Căpitanul întoarse capul şi George văzu un chip cu trăsături energice de o adevărată frumuseţe bărbătească. Ochii lui negri îl priviră iscoditor, apoi dădu din cap şi zise:

— Aha, acum nu mă mai mir de barca aceea ciudată. Mă bucur, domnule Farrow, că te-am putut salva. Mă numesc Gordon Bray.

— Îţi mulţumesc din suflet, că mi-ai scăpat viaţa, domnule căpitan, răspunse tânărul. Aş vrea să vă fiu şi eu de folos într-un fel oarecare. Cu taifunul ăsta afurisit care vine după noi, e nevoie de câţi mai mulţi oameni ca să-i ţie piept.

— Bravo! Vezi, aşa îmi placi, tinerel exclamă căpitanul şi-i întinse mâna. Nu pot să sufăr pe trândavi. Wilton, adăugă el, du-l la Kai Sund să-i ajute să strângă antenele, altminteri ni le smulge vântul şi n-am putea cere ajutor dacă am avea nevoie de telegrafia fără fir.

George coborî în grabă scara. Wilton scoase un fluierat ascuţit şi în clipa următoare se ivi din cabina de T.F.F. un tinerel cam de o vârstă cu George.

— Minunat! făcu el cu însufleţire când află pentru ce-a venit. Mă cheamă Kai Sund. Vrei să fim prieteni? N-ai idee cum te-am admirat când te-am văzut luptându-te atât de voiniceşte cu valurile. Tu cine eşti?

— Numele meu e George Farrow…

— Cum ai spus? George Farrow? De când doream să te cunosc! Ce noroc pe mine! Hai, George, să-ţi arăt cum se strâng antenele.

Se duse pe puntea de la proră unde era drugul subţire uneia din antene şi-i spuse:

— Urcă-te sus, desprinde firul şi aruncă-l jos pe punte, pe urmă dai jos şi drugul şi-l legi ici de veriga asta. Eu o să fac acelaşi lucru la capătul celălalt şi o să depăn firul până s-o face ghem.

George dădu numai din cap şi se căţără apoi sprinten pe catarg. Vroia s-arate că se pricepe şi el la aşa ceva şi nu se fereşte de muncă. În curând fu în vârful catargului şi desprinse

antena.

Treaba nu era uşoară, căci vântul sufla cu furie şi cu greu se putea ţine de drugul subţire de fier. Totuşi izbuti. Coborî apoi pe punte şi se apuca să deşurubeze catargul. Auzi deodată un glas tunător în spatele lui:

— Ce faci, măi tontule? Cum îndrăzneşti să pui mâna pe antenă? Cine eşti, secătură?

Tânărul se uită peste umăr şi văzu un vlăjgan vreo douăzeci şi cinci de ani, cu părul roşu, privirea rea şi o faţă schimonosită. Nu răspunse nimic şi-şi văzu de treabă.

— Ei, Snifton, lasă-l în pace! strigă cineva de pe puntea de comandă.

Dar în aceeaşi clipă George simţi un pumn zdravăn în spate. Nu putea să treacă o astfel de insultă cu vederea şi să lase pedeapsa nemernicului în seama comandantului. Trebuia să se bizuie pe el însuşi.

Se întoarse fulgerător şi pumnul său se abătu cu toată puterea peste bărbia agresorului. Snifton se poticni şi scoase un urlet de durere şi furie în vreme ce căpitanul Gordon Bray râse în hohote şi strigă cu admiraţie:

— Bravo George! Aşa te vreau!

George însă se apucase iar de lucru gândind că nemernicul acela îşi va fi dat seamă că el nu ştie de glumă. Dar se auzi strigătul de astă dată înspăimântat al căpitanului:

— Ia seama, George, primejdie!

Iarăşi se răsuci tânărul fulgerător în călcâie şi-l văzu pe Snifton năpustindu-se ca turbat asupra-i cu cuţitul ridicat. Sări repede în lături, încleştă pumnii şi repezi pe cel stâng în stomacul lui Snifton care căzu urlând în genunchi. Începu apoi cu dreptul să-i care la pumni sub bărbie până ce îl lăsă lat.

— Halal să-ţi fie, Farrow, bine l-ai mai bruftuluit, strigă căpitanul. A şi meritat-o, ticălosul Dară vezi că nu se astâmpără, dă-i brânci în apă.

George ştia că deocamdată n-avea ce să se teamă de Snifton; zâmbi şi se apucă să înţepenească drugul de cârlig. Până să isprăvească, Snifton îşi veni în fire. Se ridică gemând, aruncă tânărului o privire plină de ură dar nu mai cuteză să se apropie de el ci se duse clătinându-se până la uşa pe care venise şi dispăru înăuntru.

Kai Sund înfăşurase firul şi se apropiă de George.

— Bine, băiatule, zise el râzând, tot n-ai mai isprăvit? La noi se cere să meargă treaba repede.

— Lasă-l în pace, Kai, strigă căpitanul. Farrow a trebuit să-l

punã cu botul pe labe pe Snifton în douã rânduri, de aceea a întârziat.

— Ce, a fost obraznic? Bine i-ai fãcut, George. Sã fii însã cu bãgare de seamã, ticãlosul ãsta e viclean ca o vulpe şi rãu al dracului. Dar ce a avut cu tine?

Tânãrul îi povesti întâmplarea.

— Fac prinsoare cã o sã mãnânce o papară straşnicã d-le la cãpitan dupã ce o trece taifunul. Şi nu pe degeaba. E telegrafistul nostru pe care cãpitanul l-a luat de mila, pe bord, acum o lunã, la Brisbane. Murea de foame. Dealtminteri nimeni din echipaj nu poate sã-l sufere.

— O fi vreun nenorocit, sã-l lãsãm în plata Domnului, zise George ca sã curme vorba. Acum ce facem?

— Kai, du-te de ajutã lui Sam şi dumneata, Farrow, vino-ncoace, se auzi în acelaşi moment glasul comandantului.

Kai plecã niţel cam bosumflat, pe când George urcã pe puntea de comandã.

— Pãzeşte-te de Snifton, îi zise cãpitanul cu seriozitate, e viclean şi rãzbunãtor. O sã-l iau eu niţel la rost, totuşi te sfãtuiesc sã fii cu ochii în patru. Ne-am înţeles, nu? Acum treci niţel la cârmã, eu am putinã treabã în cabinã. Asta e Gonka, al doilea timonier al nostru.

George schimbã câteva cuvinte cu malaiezul în limba lui şi acesta pãru fericit cã îi cunoaşte graiul, apoi tânãrul se aşezã la cârmã şi abãtu vasul din bãtaia vântului.

Lesne nu era, cãci valurile scurte dar nãvalnice care izbeau mânate de vânt în coastele vasului, îi smuceau cârma din mânã. Mâinile îl dureau grozav, îşi muşca însã buzele şi rãbda ca sã nu se fãcu de râs faţã de cãpitan, care îl salvase de la moarte. Malaiezul stãtea lângã ei cu mâinile încrucişate pe piept şi-l privea cu admiraţie. În clipa când George gândea cã îl pãrãsesc puterile se ivi cãpitanul pe punte.

— Bravo, Farrow! strigã el vesel. Am vrut sã vãd de ce eşti în stare şi te-am pus la probã. Eşti într-adevãr vrednic de laudã. Aşa? Acum iau eu cârma, rãmâi însã, te rog, aici poate va fi nevoie de dumneata când ne va ajunge taifunul.

George aruncã o privire în urmã şi strigã cu bucurie:

— Nu mai e nici o primejdie, adevãratul taifun se îndreaptã spre sud şi am scãpat de el.

Bray se uitã şi ei înapoi.

— Cu atât mai bine, zise apoi. Mie nu mi-e fricã nici de mama taifunului; Eagle (Vulturul) al meu îi poate ţine piept, dar trebuie sã pui la socotealã şi unele întâmplãri neprevãzute. Dacã s-ar opri

maşinile am fi pierduţi. Aşa, Gonka, treci tu la cârmă, ţi-l trimit îndată şi pe Wilton. Dumneata, Farrow, vino jos cu mine să-ţi arăt cabina. Vei dormi la un loc cu tânărul Kai. Şi acum, povesteşte-mi cum ai ajuns cu barca aia uşoara în mijlocul Oceanului Indian.

În timp ce mergeau spre pupă, George istorisi păţania lui. Căpitanul clătină capul şi zise după ce se gândi niţel:

— Pari să fii om cu noroc; nu e vorbă, te ajută şi puterile şi prezenta de spirit. Că tocmai eu am fost acela care te-am pescuit, e poate ceva predestinat şi o să-ţi spun de ce după ce s-o potoli furtuna. Fireşte că te voi duce la tatăl dumitale, îndată ce va fi cu putinţă, bine înţeles. Acum n-aş vrea să întorc vasul ca să nu ne expunerii la cine ştie ce primejdie, dar când vom putea întinde iar antena, voi expedia o cablogramă ca să dau de veste submarinului că ai fost salvat.

— Mai bine să mai aşteptăm, răspunse George. Nu cred că tata va pune în funcţiune T.T.F.-ul nostru imediat după trecerea uraganului şi în afară de asta telegrama ar putea fi interceptată de aste vase sau staţiuni poliţieneşti care ar afla astfel că „Dox”-ul se află pe aici.

— Lasă că vom face aşa ca să nu înţeleagă alţii despre ce e vorba. Dacă crezi însă că e mai bine s-aşteptăm până ce se va înnopta, vom aştepta.

— Da, căci numai atunci poate părăsi tata golful şi va porni în urma taifunului, cu un singur motor, fireşte.

— Bine, vom telegrafia pe înnoptate. Aşa! Asta e cabina. Kai să-ţi întindă pe urmă un hamac. Acum l-am trimis să dea o mână de ajutor lui Sam, bucătarul nostru, să ne fiarbă cafea proaspătă. Ia să vedem ce fac.

Căpitanul deschise o uşă îngustă şi George văzu o bucătărioară mică în care un negru uriaş stătea cu gura căscată şi ochii holbaţi bazaconiile pe care le povestea tânărul.

— Ei, Kai, ce tot îndrugi acolo? întrebă căpitanul cu asprime, deşi abia îşi putea stăpâni râsul. Nu vezi ce speriat se uită Sam la tine? Şi cu cafeaua ce s-aude?

Kai se roşi până la rădăcina părului şi se apucă să trebăluiască la măsuţa înţepenită de perete, pe când căpitanul făcu semn negrului să se apropie şi-i zise:

— Sam, uite, dumnealui e George Farrow, feciorului omului despre care s-a vorbit atât pe bordul vasului nostru. Ai grijă să nu-i lipsească nimic cât timp va fi printre noi.

George întinse negrului mâna şi din rânjetul de bucurie al acestuia înţelese că prin gestul său simplu îşi câştigase prietenia lui Sam. Dovada o şi dădu aproape îndată, aducând tânărului o

cafea tare cu caimac.

După câteva ceasuri furtuna începu să se mai potolească. Căpitanul Bray stătu mult de vorbă cu George şi-l cercetă cu dibăcie despre numeroasele peripeţii prin care trecuse, căci tânărul nu era lăudăros din fire şi nu i le-ar fi povestit altminteri. Deodată zise:

— Oare mi-ar face tatăl dumitale un bine, domnule Farrow? Aş avea nevoie de ajutorul lui.

— Mai întrebi! făcu tânărul cu însufleţire. Şi eu şi camarazii mei suntem gata să te ajutăm. Despre ce e vorba, domnule căpitan?

— Păi să vezi... între mine şi fostul meu cumnat dăinuieşte o veche duşmănie. Nemernicul a împins-o pe biata soră-mea la moarte şi i-am spus-o făţiş. Eu mai am un bric, „Săgeata”, adică am avut căci timonierul Wills în grija căruia îi lăsasem a fugit cu el şi ştii unde? Chiar la cumnatul meu Jak Colny.

— Aha şi noi să te ajutăm să-ţi iei înapoi vasul, nu-i aşa? Fireşte, domnule căpitan, chiar de-ar fi să înconjurăm pământul şi să cutreierăm lumea în lung şi în lat.

— Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa dumitale, zise căpitanul zâmbind, dar nu va fi nevoie. Tocmai am aflat acum în urmă că nemernicul de cumnatu-meu s-ar afla în Adaman unde unelteşte iar vreo ticăloşie împotriva mea, căci sunt acolo tovarăş la o mică factorie[1].

— De unde ai aflat?

— Pe bricul furat e un ucenic de marină, un drac de băiat foarte deştept care a prins dragoste de mine fiindcă îi luam întotdeauna apărarea. Băiatul reuşeşte uneori să se furişeze noaptea în cabina de telegrafie fără fir şi-mi dă din când în când de veste ce se petrece pe bord. Naiba ştie cum a învăţat şi asta!

— Nu e mare lucru, mai ales că spui că e inteligent. Eu cred, domnule căpitan, că îţi vei recăpăta în curând vasul. Am izbutit noi în lucruri mai grele ca astea.

— Ştiu, de aceea te-am şi întrebat dacă tatăl dumitale ar vrea să mă ajute. Trebuie să-ţi spun însă că Jak Colny e un om foarte viclean şi nu o poţi scoate lesne la capăt cu el. Şi cum e şi laş, e şi mai primejdios. Ţi se pare poate absurd, dat aşa e.

— Într-adevăr, domnule căpitan, un laş e întotdeauna periculos, fiindcă se slujeşte de vicleşuguri şi te atacă pe la spate, încuviinţă George. Am avut noi de-a face cu fel de fel de oameni şi cunoaştem firile lor.

— Atunci o să-i veniţi şi ăstuia de hac, râse Bray. Acum aş mai vrea să-ţi atrag atenţia asupra unui lucru. Păzeşte-te de Snifton.

[1] Depozit cu mărfuri pentru băştinaşi.

Nemernicul asta e şi el foarte viclean şi răzbunător, ar fi în stare să-ţi înfigă cuţitul în spate când nici nu te gândeşti.

— O să fiu cu băgare de seamă, răspunse cu nepăsare George. Mă mir numai de ce l-ai luat pe bord dacă nu-ţi place.

— Vezi că am fost nevoit s-o fac. Telegrafistul meu s-a îmbolnăvit pe neaşteptate în Brisbane şi cârmaciul Wills de pe celălalt bric al meu care era ancorat lângă mine, mi l-a adus pe Snifton. Îmi trebuia neapărat un telegrafist.

— Nu ţi-a trecut prin minte că ar fi ceva în legătură cu cumnatul dumitale? Faptul că ţi-a fost recomandat de Wills dă de bănuit.

— Bine zici! strigă Bray bătându-se cu palma peste frunte. La asta nu m-am gândit. Hm, o să-l supraveghez mai de-aproape, poate îl prind cu mâţa-n sac.

Căpitanul porni cu George să se plimbe pe punte. Când trecu pe lângă cabina de telegrafie deschise brusc uşa şi privi înăuntru. Snifton sări speriat de pe pătuceanul lui şi întrebă pe căpitan ce doreşte.

Din păcate Gordon Bray era un om cinstit şi nu se putea preface. Zise cu glas ameninţător:

— Snifton, domnul Farrow mi-a atras chiar acum luarea-aminte asupra unui lucru care pare să fie adevărat. Te voi supraveghea şi dacă te prind că eşti în legătură cu cumnatul meu, îl vezi pe dracu, eu nu ştiu de glumă, aşa să ştii!

Snifton se îngălbeni, apoi se făcu roşu ca sfecla şi îngăimă ceva ca o protestare, dar căpitanul îi trânti uşa în nas. Nu văzu mutra schimonosită de furie a telegrafistului, care ridicase ameninţător pumnii.

— Hm... la drept vorbind n-ar fi trebuit să-i spun, mormăi căpitanul, dar n-am putut să mă stăpânesc. Cred că i-am băgat frica în oase şi o să se astâmpere. Te pomeneşti că de aceea ere atât de înfuriat când ai luat jos antena, fiindcă tocmai era în legătură cu cumnatu-meu. Te-aş ruga ceva, domnule Farrow: După ce vom pune iar antena, supraveghează-l, făcând cu schimbul cu Kay Sund. Dumneata te pricepi mai bine la alfabetul Morse. Nu te sfii să intri când vrei în cabină dacă ţi se pare că-şi înseamnă ceva pe hârtie. Ori mai bine o să adaug încă o cască şi să poţi auzi tot ce se comunică.

— Aoleu, intră toţi dracii în el! râse George. Mie nu-mi pasă, nu ştiu însă cum va privi el lucrurile.

— Din fericire furtuna slăbeşte, zise deodată căpitanul. Mai avem trei ceasuri până se va lăsa întunericul. Ai vrea să faci ceva până atunci, domnule Farrow? Aş avea, ceva de lucru pentru

dumneata.

— Cum să nu, domnule căpitan! Nici nu-mi place să stau degeaba, răspunse George, repede.

— Eu trebuie să mă duc acum să-l schimb pe Gonka la cârmă, aşa că te rog du-te singur în cabina mea – uite, coborî pe aici – şi fă niţică ordine. Am adunat de prin toate meleagurile care le-am cutreierat fel de fel de trofee şi arme, toţi pereţii cabinei mele sunt pline de astfel de lucruri. Ia-le jos şi şterge-le de praf, apoi atârnă-le la loc. Ia stai niţel, Snifton are o grămadă de cârpe pentru aparatele lui.

Se duse iar la uşa cabinei de telegrafie, o deschise şi strigă înăuntru:

— Snifton, dă-i domnului Farrow nişte cârpe. E atât de drăguţ şi vrea să-mi facă niţică ordine în cabină. Pe dumneata ştiu că nu mă pot bizui, îţi place mai bine să leneveşti decât să munceşti.

George, care intrase să ia cârpele, văzu privirea de ură pe care i-o aruncă telegrafistul. Ridică însă din umeri şi râse cu poftă. Nu-i păsa lui de ura australianului.

Când să deschidă apoi uşa care ducea jos la cabina căpitanului, acesta îi strigă:

— A, era să uit tocmai ce e mal important, domnule Farrow! Peste drum de uşa cabinei mai e una îngustă. Să nu cumva s-o deschizi, o să-ţi spun eu pe urmă de ce.

— Am înţeles, domnule căpitan.

Tânărul coborî în fugă cele câteva trepte şi intră în cabina comandantului. Se opri însă uluit în prag. Încăperea era mare şi pereţii căptuşiţi cu tăblii de mahon erau încărcaţi cu fel de fel de trofee, arme şi alte lucruri ciudate şi rare că te-ai fi crezut într-un muzeu. Se apucă însă repede de treabă, voia s-arate căpitanului că nu se sperie el de muncă şi îl şi interesa ceea ce vedea. Admira fiecare lucru în parte – căci erau într-adevăr obiecte de preţ – îi ştergea cu băgare de seamă şi-l atârna la loc. Isprăvise un perete şi ajunse la uşa despre care îi vorbise căpitanul.

IV.
O TICĂLOŞIE FARA SEAMĂN.

TOCMAI LUASE O PAVĂZĂ AFRICANĂ şi se apucase s-o şteargă aplecându-se, când uşa cabinei se deschise încet şi cu băgare de seamă şi Snifton băgă capul înăuntru. George era întors cu spatele şi nu-l văzu, mai ales că era vârât aproape tot sub pavăză. Roşcovanului îi venea la socoteală căci îşi putea înfăptui planul lui grozav. Rânji mulţumit şi întinse binişor o sârmă

pe care o îndoise la vârf în cabină, spre uşa despre care vorbise căpitanul, vârî cârligul în toarta cheii şi o răsuci încet şi fără zgomot. Crăpă apoi uşa şi trase îndărăt sârma. De data asta însă fu mai neprevăzător căci izbi capătul firului de uşa cealaltă şi făcu zgomot.

George ridică repede capul de sub pavăză. Se aşteptase să-l vadă pe căpitan şi se miră că uşa era deschisă şi nu intrase nimeni deoarece Snifton fugise repede când îşi dăduse seamă de neprevederea lui.

Se sculă de la locul său şi vru să închidă uşa, dar văzu cu spaima că uşiţa cealaltă e crăpata. Oare să fi trecut căpitanul acolo fără să-l simtă el? Tocmai voia să întrebe, când văzu crăpătura lărgindu-se încet nu ca şi când ar fi un om care ar vrea să iasă. Se uită cu încordare într-acolo, tot în credinţa că e căpitanul. Nu-l văzu însă, desi acum uşa se deschisese dea binelea. Lăsă ochii niţel în jos căci simţea că-l pândeşte o primejdie. Încremeni. Doi ochi verzui şi lucitori îl priveau. Erau ai unei pantere negre, care înaintase cu partea dinaintea trupului în cabina căpitanului. Probabil că fiara nu ştia ce să facă deocamdată cu făptura ciudată din faţa lui.

George căută în juru-i o armă – ale lui rămăseseră în cabina pe care i-o hotărâse căpitanul. Văzu atârnată în perete chiar lângă el o kirrie – o măciucă de luptă africană din lemn tare ca oţelul, de obicei cioplită cu artă. Smulse repede măciuca de la locui ei; în mâna unui om îndemânatec putea fi o armă foarte primejdioasă. În aceeaşi clipă pantera, care observase mişcarea, se repezi spre el. George se ascunse ca fulgerul după pavăză, cum fac războinicii Kassaik când vânează lei. Fiara se izbi de pavăză şi-l trânti la pământ. Norocul lui. Se afla acum sub pavăza care făcea deasupra lui o carapace ca a unei broaşte ţestoase. Se ţinea cu putere de curelele pavezei peste care se aşezase pantera. Aceasta zgâria cu furie pielea tare de sub ea, dar nu o putea sfâşia. George simţi deodată că pantera a sărit jos; ridică binişor pavăza într-o parte şi se uită în juru-i. Fiara plecase într-adevăr. Îşi aduse aminte că uşa care dă spre scară rămăsese deschisă. Sări îndată în picioare. Nu se gândea în clipa aceea la primejdia care-l ameninţa, ci la ce s-ar putea întâmpla dacă pantera ar ajunge pe punte. S-ar fi putut însă ca uşa din vârful scării să fie închisă. Atunci pantera era pe scară şi cu atât mai mare ar fi primejdia pentru el, căci dacă fiara s-ar repezi cu furie asupra lui, nici chiar pavăza nu l-ar mai putea apăra.

Nu-i păsa însă acum de viaţa lui. Trebuia să dea de veste celor de pe punte că pantera a scăpat din cuşca ei. În timp ce înainta

spre uşă, chibzui cam cine ar fi putut deschide uşa cuştii şi îi veni în gând Snifton.

Acesta aflase de la căpitan că George se ducea să-i şteargă de praf armele şi trofeele. Să fi fost oare în stare australianul de o astfel de nelegiuire? Dar cine altul ar fi putut-o face? Mai târziu va lămuri el şi afacerea asta, acum era vorba să ucidă pantera sau s-o gonească iar în cuşca ei.

George ajunse la uşă. Ţinea scutul în faţă, adăpostindu-se după bucata de piele tare ca fierul. Când fu lângă uşa care ducea la scară, o deschise mai bine. Văzu că într-adevăr chepengul dinspre punte era ridicat. Urcă în fugă treptele, trăgând pavăza cu el. În mâna dreaptă ţinea măciuca în sus, hotărât să se slujească de ea dacă va fi nevoie.

După ce urcă jumătate din trepte, auzi un răcnet grozav de pe puntea de la proră. Sări ultimele trepte într-o goană nebună şi, deşi trebuia să tragă după el pavăza aceea grea nu o lăsa din mâna. Ajuns sus, văzu pe Snifton în ghearele panterei. Fiara trebuie să fi fost întărâtată rău, căci îl rostogolea de colo până colo, înainte de a-l sfâşia.

— Ranga, aici, strigă căpitanul de pe puntea de comandă, dar fiara nici nu se sinchisea.

Nemaigândindu-se că Snifton vrusese să-l înjunghie pe la spate, uitând că numai el era de vină de cele ce se întâmplau acum, dând drumul panterei, George se repezi spre fiară cu măciuca ridicată. Era în joc viaţa unui om, oricine ar fi el.

Auzi ţipătul căpitanului care vroia astfel să-l oprească, dar nu vru să-i dea ascultare. Pantera simţise un nou duşman şi se întoarse fulgerător. Dar George nu-i dădu răgaz să se apropie şi-o pocni cu măciuca peste bot. Cu un răcnet grozav fiara se poticni. În clipa următoare fu însă iar în picioare şi se năpusti urlând spre George. Acesta pusese însă înainte-i pavăza ca şi adineauri în cabină. Izbitura fu totuşi atât de puternică, încât îl trânti jos sub pavăză. Degeaba zgâria fiara pielea tare, ghearele ei nu reuşeau s-o sfâşie.

Înţelese pesemne că nu va putea face astfel nimic duşmanului şi se întoarse iar la Snifton. Poate că nenorocitul făcuse vreo mişcare sau încercase să se târască de acolo. George nu mai putu îndura. Se ridică de jos, dar în clipa următoare pantera neagră se răsuci în loc. Acum primejdia era într-adevăr de neînlăturat căci n-avusese timp să-şi aşeze pavăza înainte şi poate ar fi fost înhăţat de gheara grozavă, a fiarei, dacă nu-i sărea în faţă şi cu o lovitură puternica n-ar fi izbit iar pantera în bot. Aceasta sări urlând în lături, dând astfel răgaz curajosului tânăr să se ascundă iar sub

scutul gros de plete. Auzi apoi gheara panterei zgârâind cu furie pavăza.

Lupta aceasta de-a v-aţi ascunselea începu să-i placă. Aci nu mai era vorba de tras cu revolverul sau cu puşca; se cerea prezenţa de spirit, judecata unui creier omenesc care se slujea de mijloace primitive. Dar deodată îi trecu pofta de petrecere, căci pantera, care tropăise până atunci ca nebună pe pavăză, încercă acum s-ajungă pe altă cale la duşmanul ei.

Se lăsă los lângă el şi căută să întoarcă pavăza cu laba. Poate că o mâna la asta şi instinctul, căci fraţii ei din Sumatra şi Java se vor fi slujit adesea de mijlocul acesta pentru a ajunge la burta broaştelor ţestoase.

Pe George îl treceau sudorile, căci pavăza fu ridicată niţel şi fiara vârî laba dedesubt. Poate că ar fi izbutit chiar să răstoarne pavăza daca tânărul nu ar fi izbit-o cu putere cu măciuca peste labă.

Pantera scoase un urlet de durere şi-şi trase repede laba înapoi. Pavăza se aşează iar la loc. Fără să vrea, pe George îl pufni râsul.

Şi iarăşi începură ghearele să zgârie cu furie pielea pavezei. Cu siguranţă că în cele din urmă fiara ar fi izbutit şi George ar fi fost pierdut dacă s-ar fi aflat singur cu pantera. Aşa însă se aştepta din moment în moment ca Gordon Bray, căpitanul vasului, să vie cu puşca şi să ucidă pantera, deşi, după strigătul lui de adineauri, se înţelegea că fiara era pe jumătate îmblânzită.

Dar în clipa următoare tânărul rămase uluit, căci pantera se opri din râcâit şi auzi chiar lângă el glasul căpitanului zicând:

— Ranga, animal afurisit, să-ţi fie ruşine! Nu vrei să te astâmperi?

Drept răspuns urmă un mârâit, de astă dată mai puţin înfuriat. Şi iarăşi mustră căpitanul pantera care mârâia tot mai îmblânzită.

— Scoală, dragă Farrow, Ranga nu-ţi va mai face nimic. Nu e răzbunătoare din fire şi va uita în curând loviturile pe care i le-ai dat peste labă.

Totuşi George se ridică încet şi cu băgare de seama, ţinând mereu pavăza în faţă, ca să se poată apăra la nevoie. Căpitanul apucase însă pantera de ceafă şi o ţinea strâns.

Când fiara îl văzu pe George vru să se repeadă la el, dar Bray îi dădu o palmă zdravănă peste cap – ceea ce se tem şi cei mai pricepuţi îmblânzitori s-o facă – şi strigă mânios:

— Ţi-am spus să te astâmperi, Ranga! Dumnealui e un prieten de-al meu. Întinde-i frumuşel laba şi fii cuminte!

George rămase încremenii văzând pantera apropiindu-se de el

şi întinzându-i laba, cum ar face un om când dă bună ziua.

Se uită uluit la căpitan. Acesta zise râzând:

— Ce te miri, dragă Farrow? Ranga e credincioasă ca un câine şi foarte bine crescută. Numai pe Snifton nu poate să-l sufere, probabil că a simţit cu instinctul ei simplu de animal, că omul acesta e rău şi prefăcut Scutură-i liniştit mâna, vreau să spun laba şi sunteţi prieteni până la moarte.

George clătină capul, se aplecă, apucă laba pe care pantera o ţinea tot întinsă şi i-o scutură cu putere, zicând în limba malaieza în care îi vorbise şi căpitanul:

— Ranga, eşti o fată de treabă. Vrei să fim prieteni?

Pantera se lipi de el şi-şi frecă blând căpăţâna ei mare de genunchii tânărului. Acesta puse jos pavăza şi măciuca şi mângâia blana neagra a fiarei. Deodată privirea îi căzu asupra lui Snifton care zăcea nemişcat.

— Domnule căpitan, spuse el cu blândeţe, mi se pare că bietul Snifton e grav rănit. Să încercăm, poate îl mai putem salva.

Bray îl privi clătinând capul, apoi răspunse:

— Te admir pentru inima dumitale bună, dragă Farrow, dar nemernicul ăsta nu e vrednic de milă. L-am văzut când a ieşit pe punte; avea în mână o sârmă lungă pe care a aruncat-o repede în mare. Acum înţeleg ce ticăloşie a făptuit. Cu sârma aceea a deschis cuşca panterei. Ştia că Ranga se dă la orice străin când nu-i spun eu că mi-e prieten. Ai avut într-adevăr un noroc orb, sau mai bine zis, ai o prezenţă de spirit şi un sânge rece, cum n-am mai întâlnit până acum. Ideea cu pavăza a fost ceva extraordinar.

— O, mi-a insuflat-o însăşi pantera. A fost o simplă întâmplare că în momentul acela tocmai ştergeam pavăza pe dinăuntru de praf. Cred totuşi că nu-l puteam lăsa pe Snifton fără ajutor. Cine ştie ce suferinţe îl vor fi înrăit aşa!

George se aplecă şi întoarse binişor pe telegrafist pe spate. Îşi dădu însă îndată seama că orice ajutor ar fi fost de prisos. Probabil că murise de la întâia lovitură pe care i-o dăduse pantera cu laba ei enormă. Îl ura grozav pe Snifton, deoarece acesta o necăjea şi o aţâţa de câte ori avea prilejul.

— Sunt mulţumit ca am scăpat de el pe calea aceasta, spuse cu asprime Bray. A fost un om rău. Haidem, dragă Farrow, să-l aruncăm acum peste bord.

— Nu, domnule căpitan, răspunse George. Nici dumneata nu crezi ce spui. Un duşman mort nu mai e duşman. Mi-a voit răul, dar eu îl iert. Trebuie să-i facem o înmormântare marinărească.

Bray lăsă capul în piept câteva momente, pe urmă se uită cu drag la George şi-i zise grav:

— M-ai ruşinat, Farrow. Aveam într-adevăr de gând să-l arunc dea dreptul în apă, dar îmi dau seama că ai dreptate: moartea spală pe om de păcate. Să-i facem o înmormântare cuviincioasă.

Căpitanul duse pe Ranga în cuşca ei, apoi porunci lui Sam să coase un sac din pânză şi să bage cadavrul în ei. Bricul îşi încetini viteza, marinarii se adunară toţi pe punte şi după o scurtă ceremonie trupul neînsufleţit al lui Snifton fu dat pradă valurilor.

V.
JACK COLNY.

DUPĂ CE TOTUL SE SFÂRŞI, căpitanul zise:

— Farrow, Kai, întindeţi antena. Poate e chip să aflam îndată dacă Snifton a fost într-adevăr în înţelegere cu fostul meu cumnat. Probabil că Wills, fostul meu cârmaci, va căuta să se pună în legătura cu el.

Cei doi tineri se apucară de treabă. Catargele de fier fură ridicate din nou şi întinseră antena. După aceea căpitanul duse pe George în cabina telegrafistului şi-i arătă toate aparatele. Nu era nevoie să-l înveţe cum trebuie să se slujească de ele, căci se îndeletnicise şi pe submarin cu telegrafia fără fir. Kai deasemenea cunoştea mânuirea aparatelor.

— Aşa, zise Bray mulţumit. Văd că vă pricepeţi amândoi de minune. Faceţi cu schimbul. Farrow, după ce se va întuneca, să-ncercăm să ne punem în legătură cu tatăl dumitale.

Cei doi tineri îşi puseră căştile la urechi şi ascultară cu încordare. Comunicările se încrucişau de la staţiuni la vapoare, de la vas la vas fără întrerupere.

Deodată tinerii prinseră nişte semnale foarte desluşite. Silabisiră următoarele: „Snifton, unda 750, Snifton, unda 750”.

Fireşte că bricul, ca orice vas, n-avea decât un singur aparat de emisiune. George îl puse la unda 750 şi răspunse:

— Wills, aici Snifton, Wills, aici Snifton.

Întrebarea veni îndată:

— Pentru ce prelungit tăcerea?

— Dat jos antena, pricina taifunul.

— Bine. Suntem în golful Tamarinilor. Vino îndată ce debarci. Afacere mare, vrem şi „Eagle” (Vulturul).

— Vin, încheia George.

Tinerii se priviră uluiţi după ce afla cuvintele transmise prin alfabetul Morse. George îşi luă apoi casca de la urechi, făcu un semn cu capul lui Kai şi se duse să-l caute pe căpitan, pe care îl zări pe puntea de comandă.

După ce îi povesti tot, Bray zise:

— Cunosc golful unde ţi-a dat întâlnire. Aşa dar, fostul meu cumnat a pus ochii şi pe bricul asta. Mă tem că o să le stricăm socotelile. Deocamdată îţi mulţumesc din suflet, dragă Farrow, pentru vestea adusă. Nădăjduiesc să putem vorbi şi cu tatăl dumitale cât mai curând.

După cină, pe care cei doi tineri o luară în cabina telegrafică, se şi înnoptă, George se aşeză la aparat şi telegrafia:

— Aici George, pe unda 400. Aici George, pe unda 400.

Nu putea da de bănuit nimănui prin aceste cuvinte, chiar dacă ar fi fost interceptată de vreo altă staţiune. Telegrafistul ar putea crede că e vreo emisiune de probă. Ştia însă că telegrafistul „Dox”-ului se slujea adeseori de unda 400 prin care primea veşti de pe „Insula odihnei” locul lor de adăpost.

Într-adevăr, nu trecu mult şi George primi răspunsul de pe insulă. Comunică acolo să închidă aparatul, deoarece el căuta vasul nu insula.

Telegrafistul de pe insulă comunică îndată ca totul e în regulă, transmite salutările celor rămaşi acasă, pe urma închise aparatul.

George căută să se pună în legătură cu submarinul, dar nu primi nici un răspuns. Inima i se strânse de îngrijorare la gândul ca „Dox”-ul lui drag va fi pierit în taifunul lui grozav. Dar tocmai când vru să-şi scoată descurajat casca, auzit semnale pe care le tălmăci îndată:

— Aici vasul căutat. George, unde eşti?

Răspunse:

— Tată, sunt în afară de pericol, în drum spre Andaman. Vino repede după noi, trebuie să ajutăm pe salvatorul meu. Ne întâlnim lângă Marele Andaman.

— Bine, băiatule, venim cât mai curând cu putinţă. Sunt fericit că eşti sănătos şi în siguranţă – răspunse căpitanul Farrow.

— Mâine seară voi fi în faţa insulelor unde nădăjduiesc că vă vom găsi.

— Vom încerca. Salutări salvatorului tău.

George se duse să comunice lui Bray convorbirea avută cu tatăl său.

— Minunat! făcu Bray cu bucurie. Acum sunt încredinţat că planurile ticălosului de Jack vor fi zădărnicite. A fost într-adevăr un noroc pentru mine că te-am putut salva, dragă Farrow. Se vede că a fost ceva predestinat de soartă.

— Sau numai o întâmplare, domnule căpitan – răspunse George, zâmbind. Cred că ar trebui să micşorăm niţel viteza. Submarinul nu se poate sluji decât de un singur motor şi i-ar fi cu

neputinţă să ne ajungă, aşa că ar trebui să-l aşteptăm prea mult la Andaman.

— Bine zici, încuviinţă Bray şi dădu ordin prin tubul acustic să se micşoreze viteza. Apoi adresându-se lui George: Nu cred că mai e nevoie să stai toată noaptea la aparat, asta poate s-o facă şi Kai. Şi-apoi, avem un clopot deşteptător dacă va veni vreo comunicare. Părerea mea e că Wills nu mai are ce vorbi cu Snifton ştiind că acesta va veni la golful Tamarinilor. Du-te deci de te culcă şi dormi fără grijă.

George n-aşteptă să-i spună de două ori. Era mort de oboseală după peripeţiile prin care trecuse în ziua aceea. Mulţumi căpitanului şi se duse în cabina arătată de el; cum se întinse în hamac şi cum puse capul jos, adormi.

Se deşteptă auzind forfoteală pe punte. Se îmbrăcă în grabă şi ieşi din cabină.

— Ei, te-ai odihnit dragă Farrow? îl întâmpină Bray, râzând. Aveai şi nevoie de somn, nu e vorba – uite colo un hârdău cu apă, ţi l-a pregătit Sam. Du-te de te spală, pe urmă vino să-ţi bei cafeaua pe care ţi-o va aduce el. Mi se pare că i-ai căzut cu tronc bucătarului nostru.

După ce se spălă şi mâncă la repezeală, tânărul se duse în cabina telegrafica să-l schimbe pe Kai. De la Wills nu mai sosi nici o veste, în schimb căpitanul Farrow comunica fiului sau ca al doilea motor a fost reparat şi vor ajunge repede pe „Eagle”.

Bray dădu ordin ca viteza bricului şi fie mărită ca să poată fi la Andaman încă înainte de a se însera. Mai era un ceas până a se lăsa întunericul şi George aştepta cu nerăbdare să zărească prin ochean turnul submarinului. Deodată scoase un strigăt de bucurie şi zise căpitanului care venise lângă el:

— Vine tata, domnule căpitan!

— Mă bucur din inimă, dragi Farrow, dar să ne oprim ca să-l aşteptăm, căci trebuie să ne înţelegem cu el înainte de a ne urma călătoria.

Alergă la puntea de comandă să dea ordin ca să se micşoreze viteza, în vreme ce George rămase la proră şi privea cum submarinul se apropia din ce în ce. În curând putu zări pe tatăl său în turn şi începu să-şi fluture şapca de bucurie.

Nu trecură nici zece minute şi o barcă mica de aluminium, vâslită de Petre se alătura de bric. Căpitanul Farrow se caţără pe punte. George îi căzu în braţe şi stătură multă vreme îmbrăţişaţi. Na credeau că se vor mai revedea vreodată.

Pe urmă, Farrow strânse cu căldură mâna lui Bray. Acesta povesti pe scurt căpitanului cum îl pescuise pe George, apoi rugă

pe Farrow să-l ajute ca să-şi recapete vasul furat de fostul său cumnat.

Fireşte că Farrow îi făgădui numaidecât. Se luă hotărârea ca George şi Petre să rămână deocamdată pe bordul lui „Eagle”. Se puteau duce oricând pe submarin cu una din bărcile de salvare ale bricului.

Plănuiau ca peste noapte să-l ţie sub observaţie şi să-l spioneze pe Jack Colnay. Cum era aproape sigur că ticălosul va ataca bricul spre ziuă, un număr mare de marinari vor fi ascunşi înlăuntrul vasului ca să-l întâmpine cu alai.

Zoriră la drum. La două ceasuri după ce se lăsa întunericul, ajunseră la insulele Marele Andaman. Căpitanul Bray, care cunoştea bine locurile, coti într-un golf îngust şi întortocheat de unde nu puteau fi văzuţi din larg.

Iarăşi veni căpitanul Farrow pe bordul bricului şi ascultă ce-i spunea Bray:

— Golful despre care vorbea trădătorul de Wills, e la o depărtare de vreo jumătate ceas de aici. N-aş vrea să mă duc eu acolo căci s-ar putea să mă recunoască santinela şi să-i dea de veste lui Colnay. Acesta ar afla astfel că i-am descoperit planul şi ar pleca îndată ca să aştepte un alt prilej mai prielnic pentru a mă prinde.

— Atunci mă duc eu cu Petre într-o barca, se oferi George. Vom încerca să ne furişăm până acolo ca să-i aflăm planurile. Tu ştii, tată ca ne pricepem noi la aşa ceva. Nu ni se poate întâmpla nimic.

— Zău, ideea nu e rea, îşi dădu cu părerea Bray. La drept vorbind, nu e chiar un golf, ci o limbă de pădure care se întinde până în mare. Aci se află un luminiş destul de mare în mijlocul căruia e un tamarind uriaş. Nu trebuie să înaintaţi decât până la marginea luminişului, dar nu prea cred că acolo aţi putea spiona ceva.

— Lasă ca vom vedea noi ce e de făcut, zise George, însufleţit, la ideea unor noi peripeţii. Petre, pune să se monteze repede o barcă de aluminiu ca să putem pleca imediat.

După câteva minute, cei doi camarazi vâsleau cu repeziciune şi fără zgomot, în lungul coastei.

Răsărise luna şi lumina ca ziua. Noroc ca pe ţărm se întindea o fâşie deasă de trestie de bambuşi, sub care se puteau adăposti şi vâsli fără teama de a fi văzuţi.

După vreo jumătate de ceas de drum, George care privea tot înainte, zări o spărtura în tufişul de bambu. Făcu un semn lui Petre să lase lopeţile, cârmiră barca în tufiş şi tânărul şopti:

— Petre, trebuie să trecem înot prin spărtură. Priponim barca, pe urmă ne apropiem pe nesimţite, poate aflăm ceva.

Aşa şi făcură. George înotă înainte, urmat de Petre. Ajunseră la spărtură. Era destul loc de trecut printre tufe. Când ajunseră dincolo dădură de luminiş. Aci era un foc de lagăr, lângă care văzură doi europeni vorbind cu însufleţire. Erau atât de cufundaţi în vorbă, că nici nu se uitau spre mare.

George trecu înot spărtura; se pricepea bine cum să se dosească pe după tufe. Ştia că Petre îl urmează. În sfârşit, simţi nisipul sub picioare.

Ieşi din apă şi începu să se târască pe burtă. În curând auzi glasuri.

— Cred că ne putem bizui pe Snifton, nu e aşa, Wills? Spunea unul din cei doi bărbaţi cu o voce răguşită.

— Îl am în puterea mea – răspunse celălalt râzând. Dacă îl denunţ, înfundă puşcăria... E mulţumit să mă slujească şi să se mai aleagă şi cu o răsplată pe deasupra.

— O să i-o şi dăm – dar numai după ce... N-avem nevoie de părtaşi. Şi apoi e şi prea tânăr ca să poţi avea încredere în el.

— Lasă că e bine şi în fundul apei – zise Wills cu o nepăsare care îl revolta pe George. O să ne dea de veste Jack când o sosi Bray în golful unde era vorba să pornim imediat cu ai noştri fără să-l mai aşteptăm pe Snifton.

— Mare noroc am avut că am dat de puşcăriaşii aceia fugiţi de la ocnă – zise vesel Colnay. Îi trimitem întâi pe ei în foc, iar la urma, nouă ne rămâne ce e mai uşor. Îi venim noi de hac lui Bray, n-avea grijă.

— Aşa cred şi eu. A, aud zgomot în tufiş – trebuie să fie Jack.

După câteva momente un bărbat scurt şi îndesat, cu o barbă deasa şi neagră, se ivi în luminiş. Venea în goană şi zise gâfâind:

— A sosit bricul. Cum l-am văzut, am dat fuga încoace să vă spun, dar prin afurisitul ăsta de desiş încâlcit e greu de înaintat.

— Atunci trebuie să pornim îndată – strigă Colnay şi sări în picioare – Jack, adună pe marinarii noştri şi pe puşcăriaşi. Peste un ceas putem fi la bric şi să dăm atacul.

George auzise destul. Se întoarse şi văzu ca Petre, care avusese acelaşi gând, i-o luase înainte. Trebuiau să se grăbească să ajungă la timp pentru a da de veste camarazilor.

Acum nu mai era însă nevoie să se grăbească atât, căci cei doi nemernici dispăruseră în desiş.

Înotară în grabă spre locul unde îşi lăsaseră barca şi în curând vâsleau din răsputeri spre submarin. Când Bray află că atacul va avea loc mai repede decât se aşteptase, zise:

— Mai avem răgaz o jumătate de ceas. Le trebuie cel puţin atât până să străbată desişul. Te-aş ruga, domnule Farrow, să-mi trimiţi câţiva oameni de-ai dumitale. Vreau să-l las pe Colnay să vie pe bord.

— Ar fi mai bine aşa. N-ar mai putea tăgădui ce scop urmăreşte. Îţi ajung douăzeci de inşi?

— O, e mai mult decât îmi trebuie. Pe cei mai viteji să-i rânduim pe puntea de la proră, vreau să-i prezint lui Ranga. S-ar putea întâmpla ca zgomotul luptei s-o înfurie şi să-şi spargă cuşca. Cunoscându-i dinainte, nu le va face nimic.

Era o privelişte ciudată aceea care se desfăşură peste câteva minute pe puntea bricului. Cei douăzeci de marinari ai submarinului, fură prezentaţi unul câte unul panterei. Pe urmă. După ce dădu mâna cu fiecare în parte, Bray o duse îndărăt în cuşcă. În vremea asta, marinarii îşi căutară câte un ascunziş pe punte unde să nu fie văzuţi atât de lesne.

Căpitanul Bray se urcă pe puntea de comandă. George vru să-l însoţească, dar el îi zise zâmbind:

— Nu, tinere! Nemernicul acela de Wills are pistol cu aer comprimat cu care te ia la sigur. Mie nu-mi pasă, dar pe dumneata o să te nimerească negreşit.

— Nu înţeleg – făcu George uluit – atunci o să te nimerească şi pe dumneata…

— Da, dar nu poate să-mi facă nimic. Capul mi-e aparat de sticla asta groasă şi în corpul meu pot să tragă cât o pofti – încheia căpitanul Bray şi urcă liniştit scăriţa.

Tânărul se uită nedumerit în urma lui, apoi caută şi el o ascunzătoare. Nu pricepea de fel ce vroise să spună căpitanul.

Timpul trecea într-o încordare de neînchipuit. În sfârşit, lui George i se păru că aude dinspre pădure un foşnet uşor. Se uită în sus, la Bray care îşi îndreptase trupul şi părea ca ascultă deasemenea. Deodată răsună un bâzâit, ca şi când ar fi zburat peste punte un cărăbuş uriaş. Urmă o bufnitură înăbuşită şi Bray se rostogoli în jos, pe trepte. George fu cât p-aci să se repeadă în ajutorul lui, dar în aceeaşi clipă, văzu spre marea lui mirare pe Bray, pe care îl credea rănit de moarte, ridicându-se repede în patru labe, târându-se pe punte şi disperând. Abia acum înţelese că această cădere a căpitanului era numai o prefăcătorie şi că trebuie să poarte pe dedesubt o zală de metal. De aceea spusese că nu-i pasă de gloanţele lui Wills, trecură câteva momente, apoi nişte umbre începură să se caţere pe scara de frânghie a bricului şi săriră peste parapet.

— Domnule Colnay, se auzi glasul lui Wills, l-am omorât pe

Bray. Ceilalţi or fi prin cabine.

— Foarte bine. Eu cobor în cabina lui – răspunse Colnay, care sărise şi el pe punte. Am niţica treabă acolo. În vremea asta, cred că vei sfârşi repede cu puţinii oameni pe care îi are pe bord.

Dispăru pe scăriţa care ducea înăuntrul vasului. După câteva clipe se auzi un răcnet înfiorător, urmat de pufăitul înfuriat al panterei. Era semnalul pentru marinarii „Dox”-ului ca să iasă din ascunzătorile lor. Lupta fu scurtă, dar îndârjită. Numai câţiva din ocnaşi scăpară cu fuga, fură însă urmăriţi şi luaţi prizonieri. Pe Colnay îl sfâşiase pantera, iar Wills căzuse răpus de un glonţ al căpitanului Bray. Aceşti doi înverşunaţi duşmani al săi, nu mai erau în viaţă. Bray îşi luă în primire bricul furat şi se bucură ca un copil. La despărţire, zise mişcat lui George:

— Dumitale îţi datorez întregul meu avut dragă George şi nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine. Dumnezeu să-ţi răsplătească şi să te ţie în viaţă ca să fii de folos şi altora ca şi până acum...

Sfârşitul volumului: **BRICUL FURAT.**

În numărul următor:

CORABIA VECHE.

In Numărul următor:

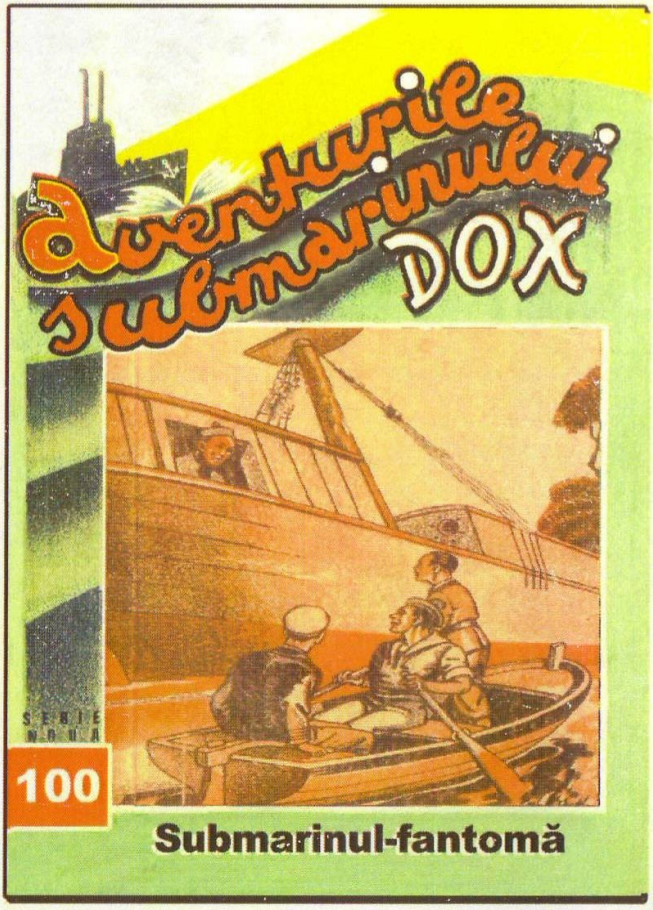

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, [illegible] Mare, cod: 430136; www.marist.ro